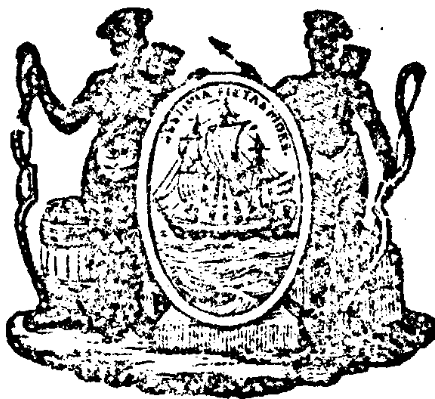
Ao. 1858. Donderdag

No. 42. 8 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 7 April 1858.

(4446) Alzoo bij het Bestuur het verzoek is gedaan, om de slavin *Ottalina*, geboren in 1811, moedersnaam onbekend, van den naam van plantage *Dageraad en Dankbaarheid*, gelegen in de divisie *boven Cottica en Perica* af- op dien van G. F. Kessel nom. ux. voor den vrijdom te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
2 Apr. Van de Slavin *Seraphina*, geboren in 1834, moedersnaam onbekend, toebehoorende aan F. G. Caupain.

» » Van de Slavin *Lena*, geboren in 1834, moedersnaam onbekend, en hare dochter *Carolina*, geboren in 1853, toebehoorende aan de minderjarige F. E. Reijke.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Op DONDERDAG 8 April *geen* **AUDIENTIE** noch **RECEPTIE** bij Z. Exc. den Gouverneur.

De *eerste* **RECEPTIE** zal plaats hebben op DONDERDAG den 15n. dezer.

De Adjudant van den Gouverneur,
P. M. NETSCHER.

Transporten.

(4495) Den 6n. April 1858. J. C. de Graaff als exnatura voogdes over hare minderjarige dochter M. L. Schmidt aan M. Ringeling voor hare reeds verwekte en nog te verwekkene kinderen, van het Erf met al de daaropstaande gebouwen aan de *Nieuwe Domine straat*, N. W. La. F No. 145, O. W. La. D No. 86.

Den 7den, C. R. Berner qq. A. H. Kemnade aan C. W. Knauf van het Huis en Erf aan de *Maagden straat*, N. W. La. C No. 12, O. W. La. C No. 150.

Idem. C. S. P. Dericks aan J. H. Bernhard, van het Huis en Erf aan de *Keizer straat*, N. W. La. A No. 164, O. W. La. A No. 44.

Paramaribo, den 7 April 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, den 3 April 1858.

[4507] In opvolging van het bepaalde bij art. 26 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, worden belanghebbenden geïnformeerd, dat de Boedel beschrijvingen van de *solvente* boedels van Pieter Argens Steijn en Maria Christina Robert, — en van de *insolvente* boedels van Jacob Alexander de Vries en nagelatene huisvrouw Elisa Victorina Schmidt, Alfred William Edwardsen Hendricus Schenkel, benevens de rekeningen en verantwoording der laatsten en daarop geformeerde balance, gedurende den tijd van *drie* weken ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* ter *visie* liggen, met inthimatie, om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, het zij op de gegrondheid en de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, het zij op de rangschikking der Crediteuren of eenige remarques of debatten op de rekeningen en verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag waarop de bevoegdheid om van deze Stukken *visie* te nemen, is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
J. ELLIS.

Reglement op de Waag.

Belanghebbenden worden herinnerd aan de naleving van Art. 5 Gouv. Blad de dato 19 November 1828 No. 18.

De verpligting ter betaling van het Regt op de Waag berust op dengenen die de te wegen producten of goederen ter weging aanbiedt en neemt eenen aanvang van het *oogenblik* dat de weging heeft plaats gehad.

Paramaribo, den 6 April 1858.
De Waagmeester,
C. W. KNAUF.

(4449) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 16n. April 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Den buitengrond **Charlesburg**, aan den rijweg naar *Kwatta*, bekend onder tweede buitenwijk No. 1, aankomende P. F. Bourquin.

Paramaribo, den 7 April 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

NIEUWSTIJDINGEN.

Paramaribo, *den 7 April* 1858.

Gisteren voormiddag, omstreeks half elf uur, is Z. E. de Gouverneur van zijn, tengevolge van gezondheidstoestand, gehouden verblijf op de plantaadje *Resolutie*, in de hoofdplaats teruggekeerd.

Aan het Ned. Brikschip *Diana*, gevoerd door kapt. Hoffker, — in welken bodem reeds 311 vaten suiker, 35 balen katoen, 3 blomvaten en een baal koffij waren geladen, — werd op den 2n. dezer een lek ontdekt, hetwelk zoo zeer toenam, dat men reeds den volgenden dag verpligt was, met inachtneming der formaliteiten, tot ontlossing van een gedeelte der lading over te gaan, hetwelk zooveel mogelijk in het Waaggebouw wordt opgeslagen. De gezagvoerder heeft het verzoek tot benoeming van experts ingediend. Men hoopt dat het niet noodig zal zijn, om de geheele lading te lossen.

Traktaat tusschen Nederland en Japan.

De *Javasche Courant* van 19 December 1857 behelst de additionele artikelen, van het op den 30sten Januarij 1856 gesloten tractaat tusschen Nederland en Japan, luidende als volgt:

Art. 1. In de havens van Nagasaky en Hakodate zal van nu af handel worden toegelaten. — Te Hakodate zal de handel begonnen worden tien maanden na dagteekening dezer.

Art. 2. Tonnegelden berekend à sp. m. 0.5 (vijf maas) of ƒ0.80 (tachtig centen) Nederlandsch courant per ton, zullen betaald worden binnen twee dagen na aankomst. — Voor schepen van minder dan een honderd en vijftig tonnen grootte, wordt sp. m. 0.1 [een maas] of 0.16 [zestien cent] Nederlandsch courant per ton bepaald. Oorlogsschepen betalen geen tonnegelden, maar wel loodsgelden en loon voor boegseervaartuigen. Indien te Nagasaky eenmaal tonnengelden betaald zijn en de schepen van daar dadelijk naar Hakodate vertrekken, behoeven de tonnegelden niet andermaal betaald te worden. Tot dat einde zal te Nagasaky eene kwittantie voor betaalde tonnegelden worden gesteld op het manifest. En omgekeerd evenzoo bij vertrek van Hakodate naar Nagasaky. Eene vreemde haven aangedaan hebbende, moeten op nieuw een manifest ingediend en tonnengelden

voldaan worden, wanneer nieuwe artikelen worden aangebragt. Indien men vaartuigen huurt, om te lossen of te laden of te boegseren, zoo zal men koelies nemen, die als zoodanig geregistreerd zijn. Men zal geene koelies aannemen die niet voorzien zijn van een bewijs van registratie.

Art. 3. Handelsschepen, die geen handel drijven, maar langer dan twee etmalen in eene haven blijven, betalen tonnegeld. Handelsschepen, die om herstellingen te doen, uit nood enz., binnenloopen zonder handel te drijven en niet overschepen, betalen geen tonnegelden. Indien voor de herstelling ontscheepte lading mogt verkocht worden, moeten tonnegelden voldaan worden.

Art, 4. Binnen 48 uren na de aankomst van een handelsschip te Nagasaky, zullen door den hoogsten Nederlandschen ambtenaar te Decima, den naam van het schip en van den gezagvoerder worden opgegeven, vergezeld van het manifest en de tonnemaat van het schip, en zulks op straffe voor den gezagvoerder bepaald bij art. 22. Te Hakodate zal zulks geschieden door den gezagvoerder binnen een etmaal. Te Nagasaky kan dadelijk gelost worden gedurende den dag; maar te Hakodate moet gelost worden nadat het manifest is aangeboden en in tegenwoordigheid van daartoe bestemde Japansche ambtenaren. Indien eene plaats voor de visitatie der in- of uitgevoerd wordende goederen mogt opgerigt worden, ook te Nagasaky, zal daarover onderhandeld worden, en zullen de te nemen maatregelen even zoo worden bepaald.

Art. 5. Het getal der handelsschepen is onbeperkt. Geene beperking van den handel tot eene zekere geldsom heeft plaats. Indien aangevoerde goederen door de Japanners niet gekocht worden of er gebrek bestaat aan retouren, zoo blijven die onverkocht. Indien de aangevoerde goederen gekocht worden, maar er gebrek aan retouren bestaat, zoo zal betaald worden, met vreemde gouden en zilveren munten, wanneer die bij de geldkamer in meerdere of mindere hoeveelheid voorhanden zijn.

Art. 6. Van de opbrengst van alle bij openbare veiling of ook onder de hand verkochte handelswaren, zal een regt van 35 pCt. geheven worden. Maar deze heffing is niet van toepassing ten aanzien van de goederen, die aan de geldkamer worden afgestaan. Regten op den in-, uit- en doorvoer zullen van tijd tot tijd bij onderhandeling worden vastgesteld. Tot zoo lang geldt de tegenwoordige heffing.

Art. 7. Na bezigtiging der koopwaren worden de veilingen bij de geldkamer gehouden, die de koopsommen ontvangt en bewaart, ten ware in betaling goederen van de koopers ontvangen zijn. Indien de koopers die bij de openbare veilingen gekocht hebben, in gebreke blijven om de koopsom te betalen, zoo zal die door de geldkamer vergoed worden. Alhoewel de koopsom van onder de hand verkochte goederen niet betaald wordt, wordt die door de geldkamer niet vergoed De Nederlandsche kooplieden zullen zoodanige openbare veilingen, zoo dikwijls zij zulks goedvinden, kunnen doen houden, zonder beperking tot een zeker getal van kooplieden, die daarbij worden toegelaten.

Art 8. Wanneer eenige goederen in veiling gebragt maar onverkocht zijn en deze te Decima bewaard worden, om nader te worden geveild, zoo zal telkens gehandeld worden, volgens het voorgaande artikel. Ook kunnen zij onder de hand verkocht worden. Maar alle door de Japanners onder de hand gekochte artikelen moeten bij de geldkamer met klinkende munt betaald worden. Daarvoor mogen door de Japansche koopers niet regtstreeksche retouren gegeven worden. Indien door tusschenkomst van den hoogsten Nederlandschen ambtenaar te Decima, aan de geldkamer eene lijst wordt ingediend van onder de hand aan Japanners verkochte goederen, met opgaaf der koopsommen, zoo zullen die goederen aan de koopers worden afgeleverd op vertoon van een bewijs van betaling bij de geldkamer.

Art. 9. Niet enkel de bepaalde leveranciers, maar alle kooplieden mogen te Decima komen om te onderhandelen over koop en verkoop van goederen. Hakodate zal daarvoor tot eene plaats [handelsbeurs of bazaar] bestemd worden.

Art. 10. Indien de Japansche kooplieden goederen onder de hand gekocht hebben, en dezen door den Nederlandschen koopman zijn afgeleverd voor dat de koopsom bij de geldkamer betaald is, en daarover moeijelijkheden ontstaan, wanneer de goederen verduisterd of de kooper gevlugt mogt zijn, of ook indien de aanbesteding van leveranciers moeijelijkheden te weeg brengt, zoo zal die zaak zoo veel mogelijk onderzocht worden. Maar de geldkamer zal voor de schade niet aansprakelijk zijn. Na de aflevering en ontvangst van goederen kan niet meer geklaagd worden over de kwaliteit, het gewigt en de maat der gekochte of verkochte goederen.

Art. 11. Indien een Nederlander van Japanners goederen koopt, zal door hem betaald worden met papieren geld, door de geldkamer uit te geven. Dit papieren geld zal door de geldkamer aan de Japansche houders dadelijk voldaan worden met Japansche munt. Alle onkosten van Decima, het loon van boegseervaartuigen, enz. zullen met gelden bij de geldkamer in bewaring voldaan worden.

Art. 12. De Nederlanders kunnen ook met vreemde gouden en zilveren munten betalen. Indien van de Japansche zijde verlangd wordt om vreemde gouden en zilveren munten te ontvangen, zal daarover onderhandeld worden met de Nederlanders. Alle vreemde gouden en zilveren munten moeten evenwel alleen aan de geldkamer worden afgedragen. De zilveren Spaansche mat of pilaarmat wordt gerekend tegen de waarde van *f* 2.50. De zilveren Mexikaansche dollar tegen de waarde van *f* 2,55.

[*Vervolg hierna.*]

Boodschap van den President der Republiek Venezuela aan de Wetgevende Vergadering.

Den 3 Februarij werd in eene vereenigde vergadering der wetgevende kamers de boodschap van den President der Republiek door den Minister van staat aangeboden en voorgelezen.

De boodschap vangt aan met de verklaring dat in weerwil van vele moeijelijkheden, waartegen de regering te kampen heeft gehad, de vrede is behouden geworden en het land zich thans op den weg van vooruitgang bevindt.

In deze boodschap zegt de President dat door alle mogelijke middelen de vriendschappelijke betrekkingen van Venezuela met de andere natien bevestigd worden. Dit wil echter niet zeggen, merkt de President aan, dat er geene moeijelijkheden hebben bestaan, van vroegeren oorsprong, welke wegens den aard en de belangrijkheid der zaak, de aandacht der regering zeer veel bezig gehouden hebben. Een er van is gelukkig ten einde gebragt door eene vriendschappelijke overeenkomst; en de President koesterde de hoop dat deze overeenkomst eerlang door het Congres in overweging zal genomen en bekrachtigd worden, opdat het geschil met Holland geheel en al worde afgedaan en de eensgezindheid tusschen de beide natien worde hersteld, en daardoor eene vruchtbare bron ten voordeele van beide moge geopend worden.

De andere zaak in geschil betreft een eiland, waarop zich eenige burgers der Vereenigde Staten bevonden en dat als het eigendom van Venezuela wordt beschouwd. Na hierover door beide gouvernementen vruchteloos correspondentien gevoerd te hebben, heeft de regering noodig geoordeeld een gevolmagtigde minister naar Washington te zenden, en men twijfelde geenzins of het geschil zal naar genoegen van beide vereffend worden, waartoe het bestaan van goede gezindheid tusschen de twee Amerikaansche natien, welke nooit verloochend is geworden, veel zal bijdragen.

De President, zegt dat ten einde Venezuela naauwer te doen aansluiten aan eenige Europesche staten, hij tractaten met hen gesloten heeft, welke hij ter overweging aan de kamers zal doen aanbieden.

Het vormen van een bondgenootschap tusschen de onderscheidene Columbiaansche staten is ongelukkiglijk mislukt, voornamelijk door het verschil der grondslagen, gelegd door het Congres van Venezuela en dat van Nieuw Granada.

De President beveelt aan de overweging van het Congres het lot der Venezolanen, die zich buitenslands bevinden tengevolge der gedurige en betreurenswaardige onlusten in het land. Zij zouden reeds lang aan hunne haardsteden en familien zijn teruggegeven geworden, wanneer door herhaalde vijandelijke ondernemingen tegen de regering zij zich die gunst niet onwaardig gemaakt hadden.

De emigratie naar Venezuela neemt bij voortduring toe; er zullen wetten gemaakt en maatregelen genomen worden ter aanmoediging en bevordering derzelve.

Bij het voortdurend bestaan van vrede begint Venezuela welvaart te genieten. Er zijn reeds telegrafische lijnen daargesteld en er bestaan ondernemingen om spoorwegen aanteleggen; men is ook voornemens om de twee uiterste punten der Republiek door eene stoompakketdienst tusschen Ciudad Bolivar en Maracaibo in vereeniging te brengen; en welhaast zal de stad Caracas door gas verlicht worden. Er worden hier opgesomd verscheidene andere werken van nut, welke reeds daargesteld zijn of eerlang daargesteld zullen worden ter bevordering der welvaart van het land.

Delhi en zijne Beheerschers.

De aloude stad Delhi, waarop thans als het middelpunt van den bloedigen strijd tusschen de Engelschen en de Indische opstandelingen, de aandacht der geheele wereld gespannen is, ligt in eene grootendeels onvruchtbare

harre vlakte op eene rotsachtige heuvelreeks, aan den regteroever der alhier 900 voet breede Djamna. Haren naam heeft deze stad reeds in de zevende eeuw voor Christus van een der Brahmanische stichters, Delu ontvangen. Geene hoofdstad der wereld, Rome zelfs niet uitgezonderd, hetwelk nagenoeg even oud is en eens denzelfden omvang als Delhi bezat, kan meer lotwisselingen beleefd hebben dan deze. De tegenwoordige stad staat voor een gedeelte op de puinhoopen van Indraprastha, de hoofdstad van het oude, voor meer dan 3000 jaren gestichte rijk Kuru, hetwelk de volksoverlevering als den oorspronkelijken zetel der Hindoe's beschouwt. In het jaar 1011 werd Delhi door Mahmud I ingenomen en geplunderd, maar bleef desniettemin beheerscht door de schatpligtig gewordene Indische Vorsten tot in 1193, toen het de residentie werd van de Afghanische Keizers. Wij willen hier een korten blik werpen op de belangrijke geschiedenis van het Delhi-rijk en zijne wereldberoemde hoofdstad; een blik, welke des te minder overtollig is, omdat hieruit zal blijken dat Delhi, hetwelk thans zoo zeer de aandacht tot zich trekt om de gruwelen en bloedstortingen welke er nu plaats hebben, nadat het zoo geruimen tijd weinig belangstelling verwekte, evenwel een verleden achter zich heeft, overrijk aan groote, schitterende en wetenswaardige gebeurtenissen.

De genoemde Sultan Mahmud I van Ghuazna, die bij een duren eed gezworen had, voor den Islam te strijden, ondernam alleen in den loop der jaren 1001 tot 1025 twaalf veldtogten naar de Indus en Gangeslanden tot Kanôdja, Gwalior, Kallindjer en Somnat, ten einde de vaan van den profeet, die reeds sedert eeuwen over Kabul wapperde, ook in Hindostan en Kaschmire te planten. Wel is waar gelukte hem het niet, eene duurzame heerschappij aldaar te vestigen, maar hij liet echter het land aan zijne stedehouders (Néwabs of Nabobs) als zoo vele dispoten, achter en eerst aan een van dezen, Mohammed Ghuri, den uit Chorasan afstammenden grondvester van de Ghuriden-dynastie gelukte het in 1193 Delhi te onderwerpen. Hij en zijne opvolgers drongen weldra verder door tot in Bengalen en Malwa, onderwierpen het grootste gedeelte van Hindostan en sloegen zegevierend de nu sedert 1221 beginnende invallen der Mongolen af. Onder den negenden Ghuride, Gheias ud Din Bulbun (1266—86) werd Delhi tot eene schuilplaats gemaakt voor al de Koningen en Prinsen, die door de afstammelingen van Ghengis-Khan uit hunne staten in geheel Middel- en Zuid-Azie verdreven werden en volgens hun rang om den troon, van den magtigen Keizer zich schaarden. In pracht en rijkdom, in kunsten en wetenschappen was het hof van Delhi het luisterijkste der wereld en de stad overtrof zelfs het keizerlijke Rome in omvang.

Op de Ghuriden volgde de dynastie der Ghildje (1288—1321) en op dezen de Toghluks (1321—1413), beide evenzeer behoorende tot den stam der Patans of Afghanen. Onder dezen veranderde het lot van Delhi. Den tweeden uit het geslacht der Toghluks, den wreeden Keizer Mahmud (1325—1351), een Nero van zijn tijd, gelukte het, geheel Hindostan en het noorden van Dekhan onder zijn scepter te onderwerpen; ja, hij dreef zijn overmoed zoover, dat hij met een leger van 170,000 ruiters ook Chorasan, Thurkestan en zelfs China wilde veroveren, wegens zijn toorn tegen de bewoners van Delhi omstreeks het jaar 1330 den rijkszetel van daar verplaatste naar Deoghir (op 20 graden breedte), hetwelk hem meer in het midden zijns rijks gelegen toescheen, en door hem Daulatabâd, d. i. stad der heerschappij, genoemd werd. Weelde en overdaad, die te Delhi bovenmatig gestegen waren, hielden spoedig op: de stad werd ontvonkt en geheele kwartieren werden aan uilen en roofdieren prijs gegeven. Maar door de radjah's van Dekhan aangegrepen en geslagen, zag zich de hoogmoedige tyran genoodzaakt, zijn zetel weder naar Delhi over te brengen. Onder zijn opvolger Ferôz Toghluk (1351—86), een zachtmoedigen, regtvaardigen vorst, een beschermer der wetenschappen en voorstander van het aanleggen van steden en koloniseren, alsmede van het aanleggen grootsche kanalen, geraakte het land en de hoofdstad weder in bloei, ofschoon het eerste aanmerkelijk in omvang afnam door de losscheuring van Bengalen in het Oosten en al de zuidelijke provinciën. Maar ook de luister van Delhi zoude slechts nog weinige jaren duren. Timur (of Tamerlan), de gruwzame Tartaarsche vorst die reeds de halve wereld veroverd had en op het einde zijner dagen (1405) zeven en twintig kroonen op zijn bebloed hoofd droeg, viel in het land in (1397) en verwoestte het te vuur en te zwaard. Den 3den Jan. 1398 leverde hij den slag bij Delhi en Delhi's lot was beslist; de vreesselijke veroveraar trok binnen en wat eeuwen geschapen en bijeen vergaderd hadden, werd in korten tijd een prooi der vlammen, een buit van roofzuchtige horden. Wel is waar verliet Timur Delhi reeds 15 dagen later, om naar zijne geboorteplaats Samarkand terug te keeren, maar dit korte tijdsgewricht was voor den woestaard voldoende om de prachtige stad tot een rookenden puinhoop te maken, omgeven met zegepyramiden, welke hij, even als op Bagdads bouwvallen, uit duizenden van menschenschedels had laten oprigten.

De toestand van verwoesting en vernieling, die nu eenmaal had plaats gegrepen, duurde onder de nu volgende Afghanische dynastien der Sadats en Lodis de geheele vijftiende eeuw voort. Omstreeks het midden dier eeuw was Indie reeds in achttien koningrijken vervallen, die in bestendige veeten onder elkander overhoop lagen en waarvan het kleinste het eens zoo magtige Delhi was. De staat van zaken bleef dezelfde tot het optreden van den Sultan Baber van Kabul, in het begin der 16de eeuw. Een afstammeling van Timur, de Alexander van zijn tijd, ondernam hij van 1519 tot 1526 vijf veldtogten over den Indus en veroverde aldus vooreerst het sedert Timurs tijd door Tartaren beheerschte Pandjah, na de overwinning bij Panipat (20 April 1526) en vervolgens ook den keizertroon van Delhi en Agra en het later, hoewel geheel ten onregte, zoogenoemde rijk der grootmogolen wier hedendaagsche vertegenwoordiger eveneens nog tot de door hem gestichte dynastie der Barbariden behoort.

Reeds zijn zoon Humayum had voortdurend met opstanden en zamenzweringen zelfs onder zijne broeders te kampen, ja, hij moest zelfs veertien jaren (1540—1554) in ballingschap doorbrengen en kon slechts door vreemde hulp en bijstand, die hem den slag van Panipat (18 Junij 1555) hielp winnen, weder op den troon komen. Hem volgde reeds in 1556 zijn zoon Akbar, op slechts 14-jarigen leeftijd, die met regt door zijne tijdgenooten en de nakomelingschap » de Groote" bijgenaamd werd; de grootste vorst van den nieuweren tijd in geheel Azie, een verstandig, voorbeeldig regent die gedurende een half eeuw onder den raad van zijn' geleerden minister, Abul Fazil, het land met zachtmoedigheid en regtvaardigheid beheerschte en eindelijk paal en perk zette aan het barbaarsche vernielen van het Bramanendom. Zijn rijk omvatte 15 groote stadhouderschappen (Subahs): in het Oosten Bengalen, in het Noorden Kaschmir en Kabul, in het Westen Multan en Tatta, in het Zuiden Guzerate en Berar, terwijl Bahar, Alahabâd, Agra, Delhi, Lahore, Adjmir en Malwa het midden innamen. Het was zoo groot als half Europa en had veertig millioen inwoners, een leger van 900,000 man en ruim 400 millioen gl. inkomen. Abkar's staatkunde was wezenlijk van een menschlievend en verzoenend karakter, vooral wat godsdienst betreft, en het gelukte hem in hooge mate, om de groote kloof te doen verdwijnen, die tot dusver nog steeds tusschen het Oosten en Westen tusschen Brahmanen en Mahommedanen had bestaan. Wetenschappen en Kunsten werden door hem bevorderd, bouwkunde (voornamelijk in Agra), aanleg van wegen en landbouw, alsmede de tuinbouw (door het invoeren van nieuwe vruchtsoorten) namen des schitterendste vlugt. Zijn zoon Jehangir, » de wereldveroveraar" (1605—1627), en nog meer zijn kleinzoon Schah Jehân (1627—1656), volgden over het algemeen het goede voorbeeld, dat hij gegeven had, na.

Delhi zelf, de prachtige groote hoofdstad die Timur in een luim van de gruwelijkste vernielingszucht, tot een zetel van pest en hongersnood had gemaakt, was slechts langzaam van zijn' val opgekomen en eerst onder den grooten Baber (1526—1530) werd het weder tot rijkszetel verheven. Het werd de hoofdstad van het groote Mongoolsche rijk. Maar reeds zijne opvolgers bragten hunnen zetel naar andere plaatsen over, en Delhi bleef ledig en dood, tot dat eindelijk in 1631 Schah Jehân op de puinhoopen van het oude Delhi de nieuwe stad stichtte, die hij in de plaats van Agra weder tot keizerlijke residentie verhief. Hij verdeelde haar in 36 kwartieren en noemde haar Jehanabâd, gelijk zij ook nog heden door de Mahammedanen genoemd wordt.

Maar praalzucht en verkwisting begonnen toe te nemen. In Aurengzeb, den jongsten zoon van den Schah Jehân, zoude ook weder het oude booze karakter voor den dag komen. Door list en geweld wierp hij zijn' vader in de gevangenis, vermoordde zijne broeders, maakte zich in 1656 van den troon meester, om onder het masker van godsdienstijver, door fanatische vervolging van het Hindoe's geloof, door allerlei barbaarschheid en door de bloedigste, gedurende 14 Jaren voortgezette krijgstogten het rijk schijnbaar te verheffen en tot aan den Kaweri-stroom uit te breiden, terwijl het van binnen uitgeput en ondermijnd werd. Snel als het gestegen was, daalde het. Op den vreesselijken despoot, die eerst op negentigjarigen leeftijd overleed (1709), volgde eene menigte schaduwkeizers, zwakke werktuigen van hunne ministers en veldheeren, die zich meerendeels met geweld door vergift en moord wederzijds uit den weg ruimden; aan alle kanten vielen de Subahdars en Newabs af en reeds in 1717 was geheel Dekhan verloren. Nadir, Schah van Perzie, de hebzuchtige, bloeddorstige tyran, die gedurende deze onafgebrokene veeten door den Subahdar in het land te hulp was geroepen, zegevierde bij Delhi in 1738, beroofde het rijk van verscheidene provincien, den Grootmongool van zijn schat en verwoestte Delhi op de gruwelijkste wijze, daar hij er 30,000 menschen liet neerhouwen, terwijl hij eene brandschatting van bij de *f* 400.000,000 afperste. Ook de Sikhs maakten zich vrij, vestigden eene aristocratische republiek en plunderden het Mongoolsche rijk van uit het Noorden en Westen; van het Oosten stormde het Afghanische volk der Rohillas en van het Zuiden het door gloeijenden goddiensthaat gedreven volk der Mahratten, de kern der oude krijgskaste, hetwelk zelfs Aurengzeb niet had kunnen ten onder brengen, in

het ongelukkige land, hetwelk weldra uit de rij der zelfstandige Staten zoude verdwijnen. Schah Allum II, de negende Keizer na Aurengzeb en de laatste in de reeks van de regerende Grootmongolen, besteeg in 1761 den troon, maar stond reeds in 1765 Bengalen voor de onbeduidende jaarlijksche rente van 26 lak ropijen (ongeveer een elfde gedeelte der jaarlijksche inkomsten uit deze provincie!) aan de Engelschen af en verloor in 1770 de hoofdstad zelve tegen de Mahratten en ten tweeden male, ofschoon slechts tijdelijk in 1788 aan den Rohilla-vorst Gholam Khadir, die wreed genoeg was, om hem blind te maken, maar weder verdreven werd door Madhadji Sindia. De zwaar beproefde Allum zette zijne schijnbare heerschappij tot 1803 voort, toen hem Lord Lake na de overwinning bij Delhi over de Mahratten van het juk der laatstgenoemden bevrijdde, om hem met de inkomsten van een bepaald district als jaarlijksch pensioen (destijds 125,000, maar sedert op 154,000 p. st. gestegen!) en den hoogklinkenden titel van Shahschabi (Koning der Koningen in een volmaakten staat van rust te verplaatsen; zijn rijk werd beperkt tot de citadel en het paleis, welks ingangen door Engelsche troepen werden bezet, terwijl een Engelsche resident, staande onder den gouverneur van Agra, het land regeerde. In 1806 overleed hij in den ouderdom van 82 jaren, en liet 52 kinderen na.

De oudste wettige zoon besteeg, als titulaire Keizer Akbar II, den troon en veroorzaakte in het begin door zijne serailsintrigues aan de Engelschen vele moeijelijkheden in het bewaren der orde en rust. Hij stierf in 1837 op 80jarigen leeftijd en zijn zoon Bahadar Schah volgde hem op den troon, een zeer losbandig man, die met zijne ministers en 600 familie-leden, waaronder 200 vrouwen, gedurig overhoop lag. Slechts twee malen in het jaar verschijnt hij in het openbaar, wanneer hij de Djuma moskee en Humayun's graf bezoekt. Die hem zijne opwachting wil maken, moet zich bij den huisminister aanmelden en als teeken van onderdanigheid den Nagar [80 a 90 gl.] betalen, waarvoor hij een eeretitel, eene onbruikbare sabel en een eerekleed, maar geen zetel in den Durba [paleis], daar deze alleen den erfgenaam van den troon toekomt, ontvangt. Sedert lord Ellenborough den Mogol, buiten noodzaak, den Nagar ontzegde, is de oude man hierdoor zoo diep gekrenkt geworden, dat hij zich bij de Koningin beklaagd en geen Durbar meer gehouden heeft. Ook de Prins Waldemar zag af van de eer, hoe leed het hem ook deed, om den groet, dien zijn koninklijke verwante hem bij het afscheid te Erdmannsdorf schertsenderwijze had opgedragen, aan hem over te brengen.

De generaal Espinasse, die onlangs tot minister van binnenl. zaken en van openbare veiligheid te Frankrijk is benoemd, bekleedde tijdens het presidentschap de betrekking van ordonnans-officier van den Prins-president. Met den graaf Tascher de la Pagerie en den kolonel Baudry bevond hij zich steeds in de onmiddelijke nabijheid van het hoofd van den staat. Op 2 Dec. werd aan de heeren Espinasse en de Persigny de ten uitvoerlegging van eene zeer gewigtige zaak toevertrouwd. Hun werd de last opgedragen om het paleis Bourbon, alwaar de kamer der vertegenwoordigers hare zittingen hield, te omsingelen. Espinasse beval hun de zaal te ontruimen, welke netelige kwestie hij met zeer veel beleid oploste. Bij het uitbarsten van den krijg in het Oosten werd hij tot brigade-generaal benoemd en vertrok hij derwaarts onder bevel van De Saint Arnaud. Bij gelegenheid van de Dobrudscha-expeditie heeft hij zijne eerste wapenfeiten verrigt. Weldra keerde hij nu terug naar Parijs, waar hij terstond daarop tot divisie-generaal en adjudant des keizers werd benoemd. Met lijf en ziel aan het hoofd des staats gehecht, heeft hij reeds menig bewijs zijner aanhankelijkheid aan den keizerlijken troon gegeven. Hij is een man vol energie en geestkracht. De generaal had in der tijd een zeer schoon Arabisch paard, hetwelk hij gewoon was dagelijks een stukje suiker te geven, dat hij tusschen de tanden hield. Eens beet het paard zijn' meester daarbij zoodanig in het gelaat, dat een gedeelte van de wang verscheurd werd. Sedert dien tijd draagt de generaal Espinasse eene *kunstwang*.

De policie te Konstantinopel ontwikkelt, sedert een nieuwe pacha aan de spits getreden is, eene grootere bedrijvigheid; vooral maakt men ijverig jagt op valsche munters en vervaardigers van papier geld. Reeds zijn twee fabrieken van dien aard opgespoord. Bij gelegenheid van eene huiszoeking bij een Italiaanschen steendrukker, deed zich het volgende geval voor. Men had het geheele huis doorzocht zonder eenig overtuigend bewijs te vinden en er bleef nog maar een vertrek over, waarin, zoo het heette, de hoog zwangere vrouw rustte. De man des huizes wilde wel een onderzoek, indien men slechts met het oog op den toestand zijner vrouw, de noodige kieschheid in acht nam. Dit geschiedde en men vond ook hier niets. De policie vond echter goed eene vroedvrouw te ontbieden, om de vrouw en haar bed te onderzoeken. Dit onderzoek leidde tot de ontdekking van een pak valsch papier geld, ter waarde van 280,000 piasters, dat in de onderkleederen der vrouw gevonden werd. Men vond bij die gelegenheid in het bed nog stempels en meer voorwerpen van dien aard.

Op last van den grootvorst Konstantijn, zullen de manschappen der Russische marine in de Zwarte Zee in dienst blijven. Daar echter, volgens het Parijsche tractaat het getal der Russische oorlogschepen aldaar verminderd moet worden, zullen een aantal matrozen op koopvaardijschepen worden geplaatst, waar zij hunne vorige soldij genieten en onder de vroegere discipline blijven zullen. Zij blijven mede onder het gezag van den opperbevelhebber der Russische vloot aldaar, en de handelschepen, op welke zij dienen, zullen later van kanonnen voorzien worden. Ten gevolge hiervan zal de Russische zeemagt in de Zwarte Zee sterker worden dan ooit.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:

CACAO. Den 6den dezer, van Plant. Caledonia, p. m. 12,000 pond en van Plant. Concordia, p. m. 10,000 pond a 31,69 cent.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal. Sluit 10 dezer.

Sagitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. Zaal. Sluit 15 dezer.

Noord Holland, kapt. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon. Sluit 15 dezer.

Theodora Josina, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal. Sluit 13 dezer.

Anna, Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal. Sluit uiterlijk *Ultimo dezer.*

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel.

Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Favereij.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Diana, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levij.

Hermanus Izaak, kapt. Braunstahl, adres bij J. H. Zaal.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wieen, adres bij J. H. Zaal.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » . » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . . »—25
De prijs der Advertentiën is per regel » —25